

ΑΝΑΠΛΑΣΙΣ

ΕΒΔΟΜΑΔΙΑΙΟΝ ΠΕΡΙΟΔΙΚΟΝ

ΤΟΥ ΟΜΩΝΥΜΟΥ ΣΥΛΛΟΓΟΥ

ΕΚΔΙΔΕΤΑΙ ΚΑΤΑ ΣΑΒΒΑΤΟΝ

ΓΡΑΦΕΙΑ ΕΝ ΟΔῶ ΚΑΛΑΜΙΣΤΟΥ ΑΡ. 27	ΣΥΝΔΡΟΜΗ ΠΡΟΠΑΡΩΤΕΑ 12 ΜΗΝΩΝ Ἀπὸ τῆς Ἰανουαρίου ἢ τῆς Ἰουλίου Ἐν τῷ ἔσωτ ἀρ. 8. Ἐν τῷ ἔξωτ. αρ. αρ. 8	Ο ΣΥΛΛΟΓΟΣ ΕΡΓΑΖΕΤΑΙ ΚΑΙ ΔΙΑ ΤΜΗΜΑΤΩΝ ΚΑΙ ΣΧΟΛΩΝ
-------------------------------------	---	---

ΠΕΡΙΕΧΟΜΕΝΑ

Περὶ τῶν φαινόμενων τῆς τηλεπαθείας γ' ὑπὸ Ἰωάν. Σκαλιτσόνη.—Χριστὸς Ἀνέστη ὑπὸ Μιχ. Γ. Γαλανοῦ.—Ἐκ τοῦ ταξιδίου μου κατὰ τὴν Μ. Ἑσσηρκουστὴν α' ἐν Πύργῳ ὑπὸ Μιχ. Γ. Γαλανοῦ.—Δὲν ἔδοκίμασθη ἀκόμα ὑπὸ Θ. Κ. Κοντοῦ.—Σωφρονιστήριον α' Ἀθήρων· σωφρονιστήρια καὶ ἐθνικὸς σωφρονισμὸς ὑπὸ Τιμοθέου Ἀναστασίου.—Ὁ Σύλλογος τῆς Ἀναπλάσεως· Τμήμα Πύργου ὑπὸ Πέρον Πετροπούλου.—Ποικίλα.—Κυριακὴν, Ἀποστολικὴν καὶ Εὐαγγελικὴν ἀνάγνωσμα, ὑπὸ Κωνσταντίνου Α. Διαληγοῦ.

ΠΕΡΙ ΤΩΝ ΦΑΙΝΟΜΕΝΩΝ ΤΗΣ ΤΗΛΕΠΑΘΕΙΑΣ

Γ.

Ἄλλὰ τὰ φαινόμενα τοῦ σπиритισμοῦ, παρατήρησε τότε ὁ κ. Τ., εἶνε ἐπὶ τοσοῦτον μᾶλλον σπουδριότερα, ἔφ' ὅσον ἀποδεικνύουν συγχρόνως τὸ αὐτὸν καὶ τὸ ἀθάρατον τῆς ψυχῆς καὶ τὴν ζωὴν τοῦ ἀνθρώπινου πνεύματος μετὰ θάνατον.

— Βεβαίως, τῷ εἶπον, εἰάν τὰ γεγονότα καὶ φαινόμενα τοῦ σπиритισμοῦ δὲν ἐδύναντο ν' ἀποδοθῶσιν εἰς ἄλλο αἶτιον ἐγκόσμιον καὶ εἰς φυσικοὺς νόμους, ἔφ' ὧν διέπονται, θὰ ἔχορῆγουν τὴν πραγματικὴν καὶ ἀπὸ τὴν ἀπόδειξιν τῆς διατηρήσεως τῆς ψυχῆς καὶ τῶν ἐνεργειῶν αὐτῆς καὶ μετὰ τὸν σωματικὸν θάνατον. Ἄλλ' ὀφείλω εἰλικρινῶς νὰ σᾶς ὁμολογῶσιν ὅτι ὅσα μέχρι τοῦδε ἀνέγνων καὶ ὅσα ἤκουσα παρὰ τῶν σπиритιστῶν δὲν μ' ἐπεισαν νὰ ἐπιδοθῶ εἰς τὴν μελέτην καὶ ἐξερεύνησιν αὐτῶν. Ὡς ἐκ τούτου ἐγὼ ἀρκοῦμαι εἰς τὴν ἀπόλυτον καὶ πλήρη πεποίθησιν περὶ τῆς πνευματικότητος καὶ ἀθανασίας τῆς ψυχῆς ἐρειδομένην ἐπὶ τῶν λογικῶν καὶ φιλοσοφικῶν ἀποδείξεων ἐν πλήρει ἁρμονίᾳ μετὰ τοῦ θρησκευτικοῦ δόγματος. Τὰ περὶ τηλεπαθείας φαινόμενα, εἰάν λάθωσι τὸ κύρος τῶν ἐπιστη-

μονικῶν ἐκζητήσεων, θὰ χρησιμεύσωσιν ὡς ἔλεγχος τῆς ὀρθότητος τῶν φιλοσοφικῶν κρίσεων, ἀλλὰ δὲν ἀποτελοῦσι καὶ ἀναγκαῖον στοιχεῖον πρὸς διαμόρφωσιν τῶν πεποιθήσεων περὶ τῆς πνευματικότητος καὶ ἀθανασίας τῆς ψυχῆς, περὶ δὲ τῶν φαινόμενων τοῦ σπиритισμοῦ οὐδὲν δύναμαι νὰ σᾶς εἶπω. Ἡ βᾶσις τῆς θεωρίας ταύτης, τὸ ἐφικτὸν τουτέστι τῆς συγκοινωνίας πνευμάτων θεωνεώτων καὶ μὴ ζώντων ἐπὶ τῆς γῆς, μοὶ παρουσιάζει τοσαύτας καὶ τοιαύτας δυσκολίας ἀποδοχῆς, ὥστε οὐδέποτε κατέστησα αὐτὴν ἀντικείμενον μελέτης καὶ ἐκζητήσεως. Γνωρίζω ὅτι ἐπὶ τῆς μελέτης τῆς θεωρίας ταύτης ἀσχολοῦνται ἐξοχοὶ ἄνδρες, προτιμῶ δὲ ν' ἀκούσω τὰ συμπεράσματα, εἰς ἃ θέλουσι καταλήξῃ μᾶλλον ἢ νὰ ἐπιδοθῶ εἰς τοιαύτας ἐρεῦνας. Ἴδού ὁ λόγος, διὰ τὸν ὁποῖον οὐδὲν ἔχω νὰ σᾶς εἶπω περὶ τῶν ὀρώντων εἰς τὰς σπиритικὰς ἐρεῦνας.

— Ἄλλ' ἐνταῦθα, ἐν τῇ πόλει τῆς Τεργέστης, παρατήρησεν ὁ κ. Τ., ὑπάρχει ἀξιόλογος σπиритικὸς μεσάζων (medium), μία εὐγενὴς νέα ἐντίμου οἰκογενείας, παρ' ἣ γίνονται αἱ σπиритικαὶ συνεδριάσεις, θὰ εἶμεθα δὲ εὐτυχεῖς, εἰάν ἠθέλατε μᾶς τιμῆσαι εἰς μίαν ἐξ αὐτῶν.

— Σᾶς εὐγνωμονῶ, ἀλλὰ δὲν δύναμαι νὰ δεχθῶ τὴν πρόσκλησιν. Ἐργαζόμενος ἐν τῇ πόλει ταύτῃ διὰ δημοσίων διαλέξεων πρὸς ἀνασκευὴν τῶν θεωρημάτων τοῦ ὕλισμοῦ ὀφείλω εἰς αὐτὰς τὰς ἀρχὰς καὶ πεποιθήσεις μου νὰ μὴ ἐπιχειρῶ πράξιν τινα ἐλαττούσαν τὸ κύρος τῶν λόγων μου. Ἡ μετοχὴ μου εἰς τὰ πειράματα τοῦ σπиритισμοῦ θὰ ἐξελαμβάνετο ὡς μία ἀποδοχὴ θεωρίας, ἣν τὸ κοινὸν καὶ οἱ πλείστοι τῶν ἐπιστημόνων θεωροῦσιν ὡς ὄλος φαντασιώδη καὶ ἀνυπόστατον. Ἐπιθυμῶ νὰ προηγηθῶν πάσης ἐρεῦνης μου αἱ ἐκζητήσεις ἄλλων μὴ ἔχόντων ἰδιαιτέρῳ τινα λόγον νὰ διατηρῶσιν ἀθικτὸν τὴν περὶ σπουδαιότητος τῶν μελετῶν τῶν γνώμων τῶν πολλῶν.

Και ένταύθα έλαβε τέλος ο μετὰ τοῦ κυρίου Τ. διάλογος. Τὰ φαινόμενα τῶν προαισθήσεων καὶ τῆς συναισθήσεως γεγονότων, περὶ ὧν ἀδύνατος εἶνε ἡ σωματικὴ συγκοινωνία καὶ έντύπωσις, τὰ τῆς τηλεπαθείας έν γένει, θεωρῶ ὡς ἄξια μελέτης Ἐποδιδω ταῦτα ἀφ' ἐνός μὲν εἰς τὴν σπουδαιότητα τῶν ἐξαγομένων ἐρευνῶν καὶ ἐκζητήσεων διαπρεπῶν ἐπιστημόνων, ἀφ' ἑτέρου δὲ εἰς συμβάν μοι τηλεπαθητικῶν γεγονόσ, καθ' ὃ συνησθάνθησ τὸ μακρόθεν γενόμενον έν πάσαις ταῖς λεπτομερεῖαις αὐτοῦ. Πολλοὶ ἐκ τῶν ἀναγνωστῶν μου, κατὰ τὸ διάστημα τοῦ βίου των, θὰ ἐγένοντο μάρτυρες τοιούτων φαινομένων προαισθήσεως ἢ πραγματώσεως γεγονότων, ὅπερ συνησθάνθησαν μακρόθεν ἢ καθ' ὕπνον προέγνωσαν. Τὰ τηλεπαθητικὰ ταῦτα γεγονότα θὰ ἦσαν φυσικῶς ἀδύνατα, ἐάν ὁ ἄνθρωπος συνέκειτο ἐξ ὑλικῶν μόνον στοιχείων ὑπαγομένων εἰς νόμους μηχανικοῦσ καὶ σωματικοῦσ. Προαίσθησις καὶ συναισθήσις τοῦ γενομένου εἰς ἀπόστασιν, καθ' ἣν φυσικῶς ἀδύνατος εἶνε ἡ συγκοινωνία καὶ ἡ μετάδοσις έντυπώσεως προσηποτήσιν ἐξ ἀνάγκης τὴν ὕπαρξιν πνευματικῆς ἐπιδεικτικότητος ἀνεξαρτήτου τῶν φυσικῶν καὶ μηχανικῶν νόμων.

Ὁ καθηγητὴς Οὐάλλασ, έν τῇ συγγραφῇ αὐτοῦ περὶ τῶν θαυμάτων τοῦ νεωτέρου πνευματισμοῦ, ἀναφέρει σειρὰν διαπρεπῶν ἐπιστημόνων, σκεπτικῶν περὶ τὰς θρησκευτικὰς ἰδέας καὶ σιντασσομένων ἄλλοτε πρὸς τὰς ὑλιστικὰς θεωρίας, ἀσπασθέντων δὲ τὰς ἀρχὰς περὶ πνευματικότητος καὶ ἀθανασίας τῆς ψυχῆς διὰ τῆς ἀκριβώσεως τῶν προαισθημάτων καὶ τῶν φαινομένων έν γένει τῆς τηλεπαθείας.

Οὕτω καὶ κατὰ τὴν ἐπιστημονικὴν ἐρευναν καὶ ἀνάλλυσιν τῶν μέχρι τοῦδε φαινομένων τῆς τηλεπαθείας πραγματοῦται καὶ τὸ έν ἄλλαις ἐκζητήσεσ τοῦ ἐπιστητοῦ παρατηρηθέν. Ἄλλαζόνεσ ἐρασιτέχνησ τῶν φυσικῶν μελετῶν μὰς παρέστισαν τὴν ἐπιστήμην ὡς ἀνατρέπουσαν ἀρδύν τὰ θεμέλια τοῦ Χριστιανισμοῦ, καὶ ὅμωσ αἱ σημεριναὶ ἐπιστημονικὰ πρόοδοι χορηγοῦσι νέα καὶ ἀπροσμάχητα ἐπιχειρήματα εἰς τοὺς ἀπολογητὰς τῆς θρησκευτικῆς πίσεως. Τίς θὰ ἐδύνατο νὰ προῖδῃ πρὸς ὀλίγων ἐτῶν ὅτι ὁ ὁμόδοξος καὶ συνεργάτης τοῦ Δαρβίνου, ὁ τοσοῦτον ὑπὸ τῶν ὀλοδοξούντων ἑμνηθεῖσ Οὐάλλασ θὰ ἐδημοσίευσε σήμερον ὀγκῶδη συγγραφὴν πρὸς ἀπόδειξιν τῆς πνευματικῆς τοῦ ἀνθρώπου ὑποστάσεως; Ὁ Χριστιανισμὸς δὲν ἔχει ἀνάγκην τῆς ἐπιστήμης, ἀλλ' ἡμεῖσ ἔχομεν ἀνάγκην αὐτῆς, ὅπως ἀποκρούσωμεν τὰ τερατολογήματα τῶν ἀσεβῶν ὅσα συκοφαντοῦντεσ αὐτὴν καὶ διαστρέφοντεσ μὰς διδάσκουσιν ὡς ἐξαγόμενα δῆθεν τῶν ἐπιστημονικῶν ἐρευνῶν καὶ ἐκζητήσεων. Τοῦτ' αὐτὸ συνέβη καὶ κατ' ἀρχὰς τοῦ Χριστιανισμοῦ, ὅτε οἱ ἐπιπόλαιοι τῶν φιλοσοφούντων καὶ οἱ σοφιστὰ ἀπέκρουσαν τὸν Χριστιανισμὸν ἐπ' ὀνόματι τῆς φιλοσοφίας. Κλήμης

δὲ τότε, ὁ μέγας ἐπιστήμων καὶ φιλόσοφος, συνεδούλευε τοὺς ἀπολογητὰς καὶ θεολογοῦντεσ νὰ ἐπιδιδῶνται εἰς τὰς φιλοσοφικὰς σπουδὰς καὶ μελέτας, διότι ἔλεγεν ὅτι ἡ χριστιανικὴ πίστις οὐδενὸς κηίζει, «αὐτοτελεὴς μὲν οὔσα καὶ ἀπροσδεῖσ ἢ κατὰ τὸν Σωτῆρα διδασκαλία, δύναμις οὔσα καὶ σοφία Θεοῦ» προσιοῦσα δὲ φιλοσοφία ἢ Ἑλληνικὴ, οὐ δυνατωτέρων ποιεῖ τὴν ἀλήθειαν, ἀλλ' ἀδύνατον παρέχουσα τὴν κατ' αὐτῆς σοφιστικὴν ἐπιχειρήσιν καὶ διακρουομένη τὰς δολερὰς κατὰ τῆς ἀληθείας ἐπιβουλάς, φραγμὸς οἰκείος εἰρηται καὶ θρηγκὸς εἶναι τοῦ ἀμπελῶνος». (Κλήμης Ἄλεξ: Στωμ: Βιβλίον Α' · § 20).

Ἰωάν. Σκαλτσούνης

ΧΡΙΣΤΟΣ ΑΝΕΣΤΗ

Πλουσιώτερα καὶ λαμπρότερα ἔσ χύση ὁ ἥλιος τοῦ φωτόσ του τὰ κύματα. **Χριστὸς ἀνέστη.**

Καὶ τῶν ἄστρων αἱ μαρμαρυγαὶ θελατικώτεραι ἔσ ἀνατελλοῦν εἰς τὰ ὕψη τοῦ στεριώματος. **Χριστὸς ἀνέστη.**

Καὶ ἐπὶ τοὺς κάμπους καὶ τὰ βουνὰ καὶ τοὺς λόφους καὶ τὰς ἀράγγαυ καὶ τὰς κοιλάδας καὶ τὰς ἀκρωρεῖασ καὶ τῶν λιμνῶν τὰς ὄχθασ καὶ τῶν νήσων τὰς ἀκτὰς καὶ εἰς τοὺς θάμνους, ὅπου βομβοῦσιν αἱ μέλισσαι, καὶ εἰς τὰς τριανταφυλλείασ, ὅπου μέλπει ἡ ἀηδὼν, καὶ εἰς τὰς λεύκαυ, ὅπου αἰσῶραι ψάλλουσι, καὶ εἰς τὰ λευκὰ τὰ νεφύδρια, ὅπου βάλλι τὴν κλαγγὴν του ὁ ἀετόσ, καὶ ὅπου πάγοι ὕψοῦνται καὶ ὅπου ζῆθη θάλλουσι, καὶ εἰς τὰς πόλεισ τὰς πολυανθρώπουσ καὶ εἰς τὰ χωρία τὰ ἡσυχὰ, ὅπου βῦμαι καὶ ὅπου λεωφόροι, ὅπου πλατεῖαι καὶ ὅπου ἀγυαὶ, εἰς τὰ βάθη τῶν σπηλαίων καὶ εἰς τὰ ὕψη τῶν ἀνακτόρων, εἰς τὴν καλύθησ τοῦ ἀγρότου καὶ εἰς τὰς αἰθούσασ τοῦ ἑκατομμυριοῦχοσ, φαιδρότησ καὶ εὐφροσύνησ καὶ χαρὰ καὶ ζωὴ νέα ἔσ διαχυθῆ. **Χριστὸς Ἀνέστη.**

Καὶ τὰ βῦσκια τὰ μορμυρίζοντα καὶ οἱ κταρράκται εἰσ παφλάζοντεσ καὶ αἱ παραλταὶ αἰ φλοισβίζουσαι καὶ οἱ ὠκεανοὶ οἱ βροχοῦντεσ καὶ αἱ τρικυμταὶ αἰ θρυχώμεναι καὶ οἱ στεναζόντεσ ἄνεμοι καὶ τῆς καταγιδοσ αἰ ἐκρήξεισ καὶ τῶν νεφῶν αἰ βρονταὶ καὶ τῶν φύλλων ὁ θροῦσ καὶ τῶν πτηνῶν τὰ ἔσματα καὶ τῶν ἀνῶν τὰ βελάσματα καὶ τῶν βρωπῶν οἱ τόνοι οἱ ἔναρθοι καὶ τῆς μητρόσ τὰ φιλήματα καὶ τῆς κόρησ ἡ μολπὴ καὶ τῆς ἀδελφῆσ ἡ στοργὴ καὶ τοῦ πατρίσ ἡ περιπτύξις καὶ τῆς μνηστῆσ τὸ βλέμμα καὶ τὰ μέτωπα τὰ ἀγνὰ καὶ τὰ χεῖλη τὰ σιμὰ καὶ ὅ,τι καλὸν καὶ ὅ,τι γλυκὺ καὶ ὅ,τι γαλήνιον καὶ ὅ,τι μεγαλοπρεπέσ, ἔσ ἔμπερ νισουν ὅλα τὰ θείλητρα των καὶ ὅλα τὰς ἀρμονίασ των καὶ ὅλησ των τὴν ἔξαρσιν καὶ ὅλησ των τὴν ἐπιβολὴν. **Χριστὸς ἀνέστη.**

Καὶ αἱ καρδταὶ αἰ θλιμμέναι καὶ αἰ ψυχὰ αἰ πάσχωσαι καὶ τὰ πνέματα τὰ μελαγχολικὰ καὶ αἰ φαντασται αἰ ἰσφώδεισ καὶ αἰ ἀνησυχταὶ τοῦ ποιητοῦ καὶ τῆς χήρασ τὸ δέκρυ καὶ τῆς ὄρφανῆσ οἱ στεναγμοὶ καὶ τοῦ ἀσθενόσ οἱ γογ-

γυμοὶ καὶ ὅλοι οἱ ἄθμοι καὶ ὅλοι οἱ ἀπηλιτισμένοι, οἱ κοπιῶντεσ πάντεσ καὶ οἱ πεφορτισμένοι, φωνὴν ἰσθίου χαριετισμοῦ ἔσ βάλουν καὶ εἰς σκέρτημα ὑπερτάτησ ἀγαλλιάσεωσ ἔσ λησμονήσουσ ὅλα των τὰ δεινὰ. **Χριστὸς ἀνέστη.**

Ὁ πλούσιος ἔσ καυχθῆθῆ διὰ τὴν ταπεινώσιν του καὶ ὁ πτωχὸσ διὰ τὸ ὕψοσ του. **Χριστὸς ἀνέστη.**

Ἐν λίκνον ἔστω ἱερὸν ὡσ εἰς θρόνοσ. **Χριστὸς ἀνέστη.**

Ὁ ἀνοπόδητοσ ἔσ μὴ τρέμῃ τὸν σκηπτοῦχοσ, καὶ ἡ βασιλικὴ πορφύρα ἔσ μὴ καταφρονῆ τὸ βέκος. **Χριστὸς ἀνέστη.**

Τὰ ἀνάκτορα ἔσ ἐγγίσουσ πρὸς τὴν καλύθησ, ἥτισ ἐνδέχεται νὰ ἐγκλειθῇ ὑπερτέρας μεγαλειότητασ. **Χριστὸς ἀνέστη.**

Ἐν παιδίον ὑπὲρ ἑνα σοφόν, καὶ ὁ γονυπετῶν έν μετανοία ὑπὲρ τὸν ἀγέραχοσ έν ἀνομίᾳ. **Χριστὸς ἀνέστη.**

Ὁ εἰκαίοσ ἔσ εὐφρανθῆ καὶ ὁ ἀμαρτωλόσ ἔσ ἰλιπσο. Μόνον δὲ ὁ ἀσεβῆσ ἔσ τρέμῃ. **Χριστὸς ἀνέστη.**

Ἰσχυροτέρα τοῦ Ἡρακλείου ἡ κόρη ἡ ἀγνή, καὶ τοῦ Ἄριστοτέλουσ σοφώτεροσ ὁ προσευχόμενοσ εἰσ συντριβῆ ἀγρότησ. **Χριστὸς ἀνέστη.**

Ἀσυγκρίτωσ περισσώτερον φῶσ εἰς έν ἐκκλησιδιον παρὰ εἰς ὅλασ τὰς Ἀκαδημίασ, καὶ τὸ Πάτερ ἡμῶν σοφώτερον ὅλων τῶν φιλοσοφημάτων τοῦ κόσμου. **Χριστὸς ἀνέστη.**

Ζωὴ εἰς τὰ φέριετρα καὶ ἐκ τῶν τάφων ἀθανασία. **Χριστὸς ἀνέστη.**

Καὶ μόνον ἔσ τρέμουσ οἱ ἀπιστοὶ καὶ οἱ ἄνομοι, οἱ ἑμπατικτοὶ καὶ οἱ βέβηλοὶ, οἱ ψυχροὶ καὶ οἱ ἀλαζόνεσ, οἱ καταλάλεισ καὶ οἱ συκοφάνται, οἱ ἀρπαγεσ καὶ οἱ ἀδικοὶ, οἱ ψεύσται καὶ οἱ βλάσφημοὶ, οἱ πλειόνεσται καὶ οἱ ἀκόλαστοὶ, οἱ καταδυνασταῦντεσ καὶ οἱ ἐκμεταλλευόμενοι, οἱ καταχρώμενοι τὴν ἰσχύν των, οἱ καταχρώμενοι τὴν μάθησιν των, οἱ καταχρώμενοι τὸν πλοῦτόν των, οἱ ἀσωτεῦντεσ καὶ φθιρόντεσ τὰ ὄωρα τῆσ ψυχῆσ καὶ τοῦ σώματοσ των. **Χριστὸς ἀνέστη.**

Ἀπὸ τῆσ γῆσ ὅλησ εἰς θεμερόσ καὶ ἀδελφικὸσ χαριετισμὸσ ἔσ δόθη πρὸς τὸν οὐρανόν. **Χριστὸς ἀνέστη.**

Δεκαεννέα αἰῶνεσ ἐπέρασαν ὅωσ σήμερον αὐτόν τὸν ἀσπασιμόν ἀπευθύνοντεσ ὁ εἰσ πρὸς τὸν ἄλλον. **Χριστὸς ἀνέστη.**

Καὶ σήμερον ὑπὲρ τὰς κραυγὰς τῶν ἀσεβῶν, ὑπὲρ τὸν θόρυθοσ τῶν ἀνόμων αὐτῆ ἡ φωνὴ κυριαρχεῖ δεσπόζουσα καὶ ἐπιβαλλομένη καὶ εἰς αὐτὰς ἀκόμη τῶν πολεμίων τὰς τάξεισ. **Χριστὸς ἀνέστη.**

Μ' αὐτὸ τὸ σύνθημα, μ' αὐτὸ τὸ σάλπισμα, μ' αὐτὸ τὸ ἔσσμα, ἀγῶνοσ καὶ νίκησ ἔσμα, ἔσ ἐργασθῆ έν αὐταπαρνήσει καὶ ἐνθουσιασμῷ ἡ φάλαγγ τῆσ «Ἀναπάσεωσ», πρὸ τῶν δυσκολιῶν, πρὸ τῶν ἐπιτυχιῶν, πρὸ τῶν ἔχθρῶν, πρὸ τῶν φίλων, αὐτὸ πάντοτε φρονόσ, διὰ νὰ εἶνε ἰσχυρὰ ἔμα καὶ ταπεινὴ. **Χριστὸς ἀνέστη.**

Πρὸς τοὺσ φανοῦντεσ τοῦτο έν πισται, έν ἰλιπδο, έν ἀγάπη, τίποτε δὲν ἀδυνατεῖ. Καὶ ἰδοὺ πῶσ θὰ ἔλθῃ ποτὲ ὁ καιρόσ, κατὰ τὸν ἵποιοσ έν μιᾷ παγκοσμιαῇ ποίμνῃ ὑπὸ ἑνα ποιμένα, ἡ ἀνθρωπότησ, ὡσ πνεῦμα έν καὶ καρδία μία, θὰ

συμφάλλη μετὰ τῶν οὐρανῶν τὸ πάντοτε νεάζον ἔσμα τῆσ πίσεωσ καὶ τῆσ ἰλιπδοσ, τῆσ ζωῆσ καὶ τῆσ ἀγάπησ. **Χριστὸς ἀνέστη.**

Μιχ. Ι. Γαλανόσ.

ΕΚ ΤΟΥ ΤΑΞΕΙΔΙΟΥ ΜΟΥ ΚΑΤΑ ΤΗΝ Μ. ΤΕΣΣΑΡΑΚΟΣΤΗΝ

Α'.

Ἐν Πύργῳ.

— Κυριακὴν τῆσ Ὁρθοδόξεισ Φεβρουαρίου 22, ὄραν 11 1)2 π. μ. ἔφθασα εἰς Πύργον. Εἰς τὰς 4 μ. μ. ὁ γρασομέρησ τῆσ πόλεωσ περιήρχετο τὰς συνοικίασ διαλαλῶν ὅτι, ὁ κ. Γαλανόσ ἦλθε καὶ θὰ ἐμυλήσῃ ἀπόψε εἰς τὰς 6 1)2. Ὅπου ἀπεδείχθη ὅτι ἑνασ γρασομέρησ ἡμπορεῖ κάλλιστα νὰ χρησιμοποιεῖ τὸν καιρόν του καὶ νὰ κάμῃ καὶ ἄλλουσ νὰ τὸν χρησιμοποιοῦσ. Διότι τὴν ἑσπέραν, εἰς τὴν ὁρισθεῖσαν ὄραν ἡ αἰθουσα τῆσ διδασκαλίασ ἦτο γεμάτη ἀπὸ κόσμοσ ἀνδρῶν καὶ γυναικῶν.

— Πρίπουσα δὲ καὶ εὐχάριστοσ ἡ νῦν διασκευὴ τῆσ αἰθούσασ. Ἡ Ἐφορὰ τοῦ Τμήματοσ ἐφρόντισε νὰ κατασκευασθοῦν δύο πτέρυγεσ θρανίων, ἡ μία διὰ τοὺσ ἄνδρασ, ἡ ἄλλη διὰ τὰς γυναῖκασ. Ἄλλὰ τῶν θρανίων μὴ ἐπαρκούντων συνεκομίζοντο καὶ καρέκλαι ἐκ τοῦ πλησίον ξενοδοχείου καὶ καφενεῖου. Καὶ πάλιν εἰς τὸ περὶ τὴν ἔδραν κενόν πολλὰ ὄρθαι καὶ εἰς τὰ πρὸς τὴν ὄραν ὄρθοι πολλοὶ.

— Ἡ διδασκαλία ἐξηκολούθει καθ' ἑσπέραν έν πυκνῇ πάντοτε συρροῇ, ἔβρεχε δὲ ποτε, καὶ τινεσ τῶν φίλων εἶπον· «Ἀπόψε τὸ ἀκροατήριον θὰ εἶνε ἡραιωμένον». Ἄλλ' ἦλθεν ἡ ἑσπέρα καὶ ἡ αἰθουσα ἦτο πλήρησ ὡσ καὶ ἄλλοτε. Τὸ ἴδιοσ συνέβη καὶ 3—4 ἄλλασ ἑσπέρασ. Μὲθ' ὃ ἰδιωκισθῆ ὅτι, ἐν ἡ βροχῇ κατέστρεψεν εἰς τὸ Βατερλό τὸν Ναπολιόντα, ἡ εὐσείβεια ὅμωσ τῶν Πυργιῶν τίποτε δὲν εἶχε νὰ πάθῃ ἐξ αὐτῆσ.

— Εἰς τὰς 8 Μαρτίου τρίτην Κυριακὴν τῶν Νηστειῶν, συνῶδευσα εἰς Ὀλύμπια τὸν ἐκ τῶν ἐφόρων τοῦ Τμήματοσ φίλον λατρὸν κ. Πέτρον Πετρόπουλον. Ἐν ἀδιαθεσίᾳ δὲ μου ὑποσκομένου, συναφωνήθη μετὰξὺ μαε κατὰ τὴν εἰς Πύργον ἐπιστροφὴν, ἐγὼ μὲν ν' ἀπέλθω εἰς Γαστούνην παρὰ τῆσ θείασ τῆσ Κυρίασ μου, ἐκεῖνοσ δὲ νὰ ἀπαγγεῖλῃ τὴν ἑσπέραν έν τῇ αἰθούσῃ τοῦ Τμήματοσ τὴν ἐρμηνείαν εἰς τὸ Εὐαγγέλιον τῆσ ἡμέρασ ἐκ τῆσ ἐξηγήσεωσ μου εἰς τὰ Κυριακὰ Ἐθαγγέλια καὶ τὰ τῶν ἐπιστήμων ἑορτῶν.

— Τὴν ἐπιούσαν 9 Μαρτίου, ἐνῶ περιεπάτουσ παρὰ τὸν σιδηροδρομικόν σταθμόν Γαστούνησ, νίεσ τις μὲ ἰπλησίασε καὶ μ' ἐχαίρετισε. Μοὶ εἶπε τίσ ἦτο, καὶ προσέθεσε, «Σὰσ ἦκουσα πέντε ἑσπέρασ έν Πύργῳ. Τί κακὸ δὲ ἦτο ἐκεῖνο ποῦ ἔγινε χθὲσ τὴν ἑσπέραν ἰο Ἐφροθήθησ μήπωσ ἡ μὴ προαγγελθεῖσα ἀπουσία μου ἐξήγειρε δυσαρμονίασ» ἀλλ' ἔσπευσε νὰ μὲ καθησυχάσῃ. «Σὰσ περιμένουν, μοὶ λέγει· ἤξλεισ ὅμωσ νὰ εἰσθὲ ἐκεῖ χθὲσ. Συνωστισμὸσ ἀπειρήραποσ

εις τον οποιον δυσκολα ημπορουσε να κρατηθη τάξις. Η αυθουσα ηγίμισε με ένα στείχμα μονοδιόν, και ή αυλή έξω γεμάτη και αυτή και το μέρος του δρόμου το προς την θύραν, οκτακάσιοι δε άνθρωποι τουλάχιστον ήναγκαθήσαν να φύγουν.

— Τήν επέραν της 9ης Μαρτίου ήμέραν Δευτέρα, ώμίλησεν ο έκ των εφόρων του Τμήματος φίλος Ιατρός κ. Κωστας Σακελλαρίου, φανατικός βίσιος Άλλοτε, άδολος και κραταιός πιστός από δεκαετίας, του οποιου την επιστροφήν θά σάς διηγηθώ, άγαπητοι άναγνώσται, Άλλοτε. Το θέμα του ήτο περί ηρωείας, καθώς δ' έβεβιχιώθη, το διεξήγαγε μ' επιτυχίαν πολλήν.

— Πολλοί έκ των επιστημόνων Πύργου παρακολουθούν τακτικά τάς ήμιλιās. Τούτο μ' ενθρύνει περισσότερο περ άν ήχον είκοσι χιλιάδας άπορτων. Όταν μια πνευματική εργασία κερδίζει υπέρ έκυτης τούς επιστήμονας, ή επιτυχία της είνε εξηραλισμένη.

— Καθ' εδόν (Μαρτίου 12) προσκλήσεις μοι άπευθύνονται διά την Άγουλινίτσαν, το Κρικουκίον, τα Διχαινά, το Βαρβολομίδ. Λυπούμαι πολύ, διότι δέν έχω καιρόν. Καί είμαι εις άμηχανίαν, διότι ήναγκαζόμενος να μείνω έως την δευτέραν έν Πύργω, μόνον εις το Άγιον θά ήμπορέσω να μεταβώ. Οι καλούντές με μένουν εύχαριστημένοι με την υπόσχασιν ότι έν άλλη εύκαιρία θά τούς επισκερθώ.

— Εις τάς 14 Μαρτίου μαζί με τούς εφόρους του Τμήματος περιερχόμεθα μερικά καταστήματα προς έγγραφην μελών. Άρνήσεις όλίγας άπαντώμεν γενικώς εύρισκομεν προθυμίαν πολλήν. Εις ένα κύριον λέγομεν, α Σας παρακαλούμεν να... Καί πριν τελειώσωμεν, μάς άπαντα, α 'Εγώ θά σάς παρακαλέσω να με έγράψητε' ήμεις σάς χρεωστούμεν εύγνωμοσύνην. Παρερχόμεθα πρό ενός γέροντος, οστις μάς παρατηρεί από την θύραν του μαγαζιού του. Η πενιχρότης της ένδομοσίας του με κάμνει να θεωρώ άδιακρισίαν το να διευθυνώμεν προς αυτόν. Καί οι Άλλοι συνάδελφοι διαστάζουν' άλλ' αυτός μάς καλεί' και προσπληρώνει μίαν έξαμηνίαν. α 'Ίσως, μοι λέγει συγκακινήμενος εις, αυτάί αι έξ δραχμαί να ήσαν το μόνον του χαρτζιλίκου. Πτωχέ του Πύργου γέρον, σε ζηλεύει έν τή πανία σου άνθρωπος, τον οποιον ποτέ δέν έγαργάλισαν τα πλούτη των εκατομμυριούχων.

— Καί εις παρέκει γέρων, με άνασκουμπωμένα τα χέρια και άνοικτά τα στήθη, φυσιογνωμία χρητή και ειλκερινής, την έτησίαν του συνδρομήν προσπληρώνει, και δεικνύει τόσον ένθουσιασμόν και μάς δίδει τοιαύτας εύχάς, ώπτα με κάμνει να αισθανθώ ίεράν φρικίαν, και να είπω κατ' έμαυτόν, α 'Εμπρός' δες έγρασθώμεν με ζήλον άποστόλων' λαός, εις τον οποιον άπαντάσι τοιαύτα αισθήματα, έχει δικαίωμα επί της θρησκευτικής δικονίας μας, ή δ' έγκατάλειψίς του θά ήτο το πλέον άποτρόπικον έγκλημα.

— Ο κ. Έπαμ. Μίγαπνός, διευθυντής του έν Πύργω ύποκαταστήματος της Έθν. Τραπέζης, εύγενέστατα προσφέρει να έγρασθή προς αύξησιν των μελών του Τμήματος ώσαύτως ή κ. Δημακοπούλου μετά της κ. Μπαίρα άναλαμβάνουν προθυμότητα να έγρασθώσιν υπέρ του αυτού σκοπού· παρά τή γυναικείω φύλλω. Κατά καθήκον από των

στηλών της 'Αναπλάσεως' έγφράζω επί τούτω τάς θερμάς εύχαριστίας μου.

— Τήν Κυριακήν της 15ης Μαρτίου άναγκάζομαι να επεβραδύνω την έναρξιν της ήμιλιās μου. Τι θά γίνη; Δέν ήξέυρω' άμηχανά δε' δλοκλήρον πέλαγος, το οποιον, άντι: κυμάτων, στεφανώνουσι κεφαλαί. Πώς έχώρειαν τόσαι και τόσαι; Μυστήριον! Συνασπισμός άπερίγραπτος' εύτύχημα, ότι όλα τα παράθυρα είνε άνοικτά' αλλά και δυστύχημα: διότι είνε ένδεχόμενοι πολλαί καταρροαί. Τι δέ το γινόμενον έξω; Θόρυβος άπαστος, παρακλήσεις, φωναί, διαγκωνισμοί. Καί αι γυναίκες έκ της ίδιας των θύρας έπιμνοει, ως οι άνδρες έκ της έκυτών. Έκατοντάδες έξω έστανται και έπιμνοουν εις το άδύνατον να εισέλθουν. Διά να πάω ή βοή, άρχίζω να ήμιλώ. Άλλά τότε το κακόν έπιστάθη. Νεία σφοδρότερα προσπαθείται προς εισέλασιν, άποτυγχάνουσαι όμως. Ούτε βελόνη πλύν να χωρέση μέσα δέν ήμπορεί. Καί τότε παρακαλώ τον Θεόν να δώση δύναμιν περισσήν εις την φωνήν μου, δια να δεσπόζη του Θορύβου και ν' άκούηται και έξω. Εύτυχώς ή ίκεσία μου δέν άπείθη ματαία. Καί άμέσως έκράτησε θρησκευτική ήσυχία, ήτις ένήρκεσεν δλοκλήρον ώραν και τέταρτον, όσον δηλαδή διήρκεσε και ή ήμιλία.

Τήν επισύσαν πολλοί φίλοι ήθέλησαν να με προπέμψωσιν άναχωρούντα, μοι ηύχθησαν δε εύδοκίμησιν του Θεου λόγω και έν Δίγνι.

Κατά πόσον αι εύχαι των εξεπληρώθησαν θέλομεν ίδη εις το επόμενον φύλλον.

Μητ. Κ. Γαλανός

ΔΕΝ ΕΔΟΚΙΜΑΣΘΗ ΑΚΟΜΗ..!

Εις μίαν μικράν στρατιωτικήν πόλιν της στρατοκρατουμένης Γερμανίας ύπήρχεν ένας στρατιώτης, ο οποιος διά την μεγάλην του άπειθειαν και άνοποταξίαν είχε λάθη παρά πολλās τιμωρίας από τούς άνωτέρους του. Δέν ύπήρχε τιμωρία, την οποιαν να μη είχε δοκιμάση ο εις άκρον άπειθής ούτος στρατιώτης. Άπαχόρευσιν από του να εξέρχεται έκ του στρατώνος, όπως οι Άλλοι στρατιώται, κατά τάς ώρας της άνίσεως' κατ' οίκον κράτησιν να μη εξέρχεται άνευ σπουδαίας ανάγκης από το δωμάτιόν του' φυλάκισιν εις τάς ύπογείους φυλακάς του στρατώνος, — όλα τα είχε δοκιμάση. Άλλά μόλις έτελείωνεν ή μια τιμωρία και την διεδέχετο άλλη άπειθεια παρευθός. Τελευταίως το όνομά του ως άτάκτου και άπειθούς, σημειωθέν εις το ιδιαίτερον βιβλίον των ποινών πλέον ή τριακοντάκις, είχε παρουσιασθί και πάλιν εις τον συνταγματάρχη.

— 'Ακόμη αυτός! άνέκραξεν ώργισμένος ο συνταγματάρχης. Ποίαν λοιπόν τιμωρίαν, Θεέ μου, πρέπει να επιβάλλη τις εις αυτόν τον άθλιον; Όλα τα μέσα προς σωφρονισμόν του εξηντλήσαμεν! Καί όμως ούδέν επέτυχεν! Η άνοποταξία του είνε πάλιν εις την ήμερησίαν διάταξιν!..

Μόλις έτελείετε τούς λόγους τούτους, ένας έπιλοχίας

γηραιός προχωρεί κατ' εύθειαν προς τον συνταγματάρχη και, ζητήσας συγχώρησιν δια την παρησίαν, την οποιαν έλάμβανε δια να ήμιλήση, λέγει προς αυτόν:

— Έπάρχει κάτι τι, κύριε συνταγματάρχα, το οποιον δέν έδοκιμάσθη άκόμη.

Ο συνταγματάρχης έστάθη επ' όλίγον άπορών, άλλ' έπειτα:

— Καί ποίον είνε αυτό λοιπόν, το οποιον δέν έδοκιμάσθη άκόμη;

— Λοιπόν, συνταγματάρχα μου, άπαντα ο γηραιός έπιλοχίας, αυτό το κάτι τι, το οποιον δέν έδοκιμάσθη άκόμη, είνε, ότι ποτέ δέν συγχώρησαν αυτόν τον δυστυχή στρατιώτην!

— Δέν τον συγχώρησαν! έπανέλαθεν ο συνταγματάρχης έκπληκτός: δέν τον συγχώρησαν!... και όμως είνε, αλήθης.

Και διατάττει να φέρωσιν εύθις ένώπιόν του τον έννοχον στρατιώτην.

— Ένωρίζω έν πάση λεπτομερεία, τι έπραξας, είπεν ο συνταγματάρχης εις τον μόλις εισερχόμενον στρατιώτην: τί δύνασαι να είπης προς δικαιολογίαν σου;

— Τίποτε, κύριε συνταγματάρχα, εί μη ότι λυπούμαι δι' ετι, έπραξα, άνήχησε με τόνον περιλίπων προς τον άρχηγόν ο στρατιώτης.

— Λοιπόν, φίλε μου, σε συγχωρώ, ύπέλαθε μειδιών ο άρχηγός' έπιζώ δε, ότι εις το μέλλον θά γίνη: καλλίτερος και εις το σύνταγμα, το οποιον ύπηρετείς, και εις σιαυτόν.

Ο στρατιώτης έμεινεν έκπληγμένος και έννοός. Οι γλυκαίς λόγους και ή εύγενής συμπεριφορά του συνταγματάρχου συνεινίνησαν βαθύτατα την καρδίαν του. 'Επί πολύ άμφέβαλλε και ο ίδιος, έν εύρισκετο πλέον ένώπιον του συνταγματάρχου του, του οποιου έγνώριζαν, είπερ τις και άλλος, τον άυστηρόν στρατιωτικόν χαρακτήρα, ή εάν άνειρεύετο. Έγνώριζε τον στρατιωτικόν κώδικα' είξευρεν, ότι όσον συχνά έπιπταν εις το αυτό άμάχημα, τόσον αι τιμωρίαί ήμέρα τή ήμέρα απέβαινον άυστηρότεροι: είξευρεν, ότι μέχρι της στιγμής έκείνης όλοι ήσαν ώργισμένοι έναντίον του, και έν τούτοις τον συνεχώρουσαν...!

Έξήλθε τεταπεινωμένος, μετανοών, μόλις δυνάμενος έκ της συγκακίσεως να άρθώση έν εύχαριστώ!

Τήν σκηνήν ταύτην μοι διηγήθη έν Έλβετίας ιεροκήρυξ τις άυτόπτης του συμβάντος τούτου μάρτυς, λόγω γενομένου περί της δυνάμεως της συγχώρησεως, προσθέσας άκόμη και τούτο, ότι έκτοτε τοσούτον ο στρατιώτης μετεβλήθη, ώστε ούδεις ήναγκάσθη να τή άπειθήν μηδε την έλαχίστην παρατήρησιν. Ο έκτακτος στρατιώτης μετενόησεν, έσωφρονίσθη. Η χάρις, ή συχώρησις, ή εύγενής συμπεριφορά και οι καλοί λόγοι του συνταγματάρχου τον έκέρθησαν!

Α! άγαπητοι άδελφοί μου! πόσον ή θέσις μας όμοιάζει καταπληκτικώς με έκείνην του στρατιώτου! Είμεθα και ήμεις στρατιώται άνήκοντες εις την στρατευομένην Έκκλησίαν του Χριστού και διεπέμνει υπό του νόμου αυτού. Εύρισκόμεθα και ήμεις εις την αυτήν θέσιν ένώπιον του

Θεου, εις την εύρισκετο και ο άπειθής στρατιώτης πρό του συνταγματάρχου του. Άλλά με την διαφοράν ότι ο μέν συνταγματάρχης, ως άνθρωπος στρατιωτικός, ήτο λίαν άυστηρός και έτεγκτος, έν δε μη ήκουε την συμβουλήν του γηραιού έπιλοχίου, πάντως βρύτερον θά έτιμώρει τον δυστυχή στρατιώτην: ο δε Θεός είνε ακριβέστερος και έλεήμων, μακρόθυμος και πολυέλεος, (Ύαλ. β' 8) συγχωρών και εκεί, όπου ο άνθρωπος θά εξήγγελλε βαρυτάτην καταδικαστικήν άπόφασιν!

(Άκολουθεί)

Θ. Κ. Κοντουράς

ΣΩΦΡΟΝΙΣΤΗΡΙΟΝ "ΑΒΕΡΩΦ", ΣΩΦΡΟΝΙΣΤΗΡΙΑ ΚΑΙ ΦΘΗΚΟΣ ΣΩΦΡΟΝΙΣΜΟΣ

Ευρέθην εις την ανάγκην να άποφασίσω να πληροφορηθώ δι' ιδιαιτέρας πραγματείας το Έλληνικόν Δημόσιον περί της μέχρι τούδε λειτουργίας και των ήθικων καρπών του Σωφρονιστηρίου "Αβέρωφ", έν ο έχω ταχθί πνευματικός Ιατρός.

Κύριον σκοπόν της μελέτης μου ταύτης προέβημιν τον χαρακτηρισμόν της σοβαρότητος και σπουδαιότητος του έν τή Σωφρονιστηρίω τούτω έργου, ίνα μη και εις τούτο ή έλαφρότης και έπιπολαιότης ύπερισχύσασα εις το μέλλον το καταστήσιν έν των πολλών επί σημαντική του έθνους βλάβη.

Είνε αληθές, ότι έπαβάλλεται εις πάντα να ήνε βέβαιος, ότι, της διοικούσης το Σωφρονιστήριον τούτου έξαμελούς έφορείας άποτελουμένης έκ των άνωτάτων δικαστικών και δημοσίων λειτουργών, ούδένα διατρέχει κίνδυνον να έκπέση του ίερου αυτού προορισμού, άλλ', ως πās τις έννοεί, ή ασφαλής αύτη έγγύσις δέν άποκλείει το παράπαν την έκφρασιν γνώμης έκ των πραγμάτων έξηγημένης και πολύ δυνάμενης να συντελέσιν εις την ένίσχυσιν του ένδιαφέροντος υπέρ του έθνωφελούς τούτου έργου, ει δε δυνατόν, και εις την άπόφασιν μερήμενης έκ μέρους των όρμωδίων, ίνα και πάσαι αι φυλακαί του κράτους οργανωθώσι και λειτουργήσωσιν, ως το περί ου πρόκειται Σωφρονιστήριον.

Η άνάγνωσις της πραγματείας μου θέλει πληροφορήσει, ότι ούχι άπλώς και τυχαίως λέγω σημαντικήν βλάβην του Έθνους την άπνευκτέαν περιπτώσιν, καθ' ήν το μοναδικώς και άριστα έν σχέσει προς τα λοιπα οργανωμένον πνευματικόν τούτο θεραπευτήριον δέν θά έξακολουθί λειτουργούν συμφώνως προς τον ίερόν αυτού σκοπόν. Η άνάγνωσις δσαύτως θέλει πληροφορήσει πως περί του Σωφρονιστηρίου "Αβέρωφ" κατ' αρχάς έπιχειρήσας να γράψω, ήχθην άναγκάως εις την έκφρασιν γνώμης περί λειτουργίας Σωφρονιστηρίων έν γέγει, και πως έκ της επί του πνεύματός μου έπιδράσεως της παρουσίας άπρεπούς εις το Έθνος μας καταστάσεως

ἀνεπισημειωθέντων ἐπιπέδων συγκολληθῶν τὰ ἐκ πρώτης ὀψείας ἀσυνδρόμας ἐκδηλονιστήρια καὶ Ἐθνικὸς Σωφρονισμὸς.

Ἡ ἐκτύπωση τῆς πραγματείας μου ταύτης ἀποτελεσθῆσόμενή ἐξ 8 ἡμερίπων τυπογραφικῶν φύλων ἀπαιτεῖ, ὡς εἰκόσθ, τὴν ἀνάλογον δαπάνην. Ἐσκέφθην πρὶν ἂν εἰς ταύτην προβῶ νὰ στηριχθῶ εἰς τὴν περὶ πληρωμῆς ἀσπίδος πρόθυμον ὑπόδοχον τῶν ἐκ φιλοπατρῶν ἀνδιὰφερομένων περὶ τοιούτων ἔθνικῶν ζητημάτων καὶ συνεπῶς βουλομένων νὰ ἀναγκώσωσιν. Ἡ σκέψις μου αὕτη δὲν δύναται παρὰ νὰ ἔχη ἀληθῆ καὶ σπουδαῖον λόγον, διὰ τοῦτο παρακαλῶ νὰ ὑποσχεθῶσι διὰ τῆς ὑπογραφῆς των μόνον ἐκείνοι, οἱ ὅποιοι ἀληθῶς προθυμοῦνται νὰ καταβάλωσιν ἅμα τῇ λείψει τοῦ βιβλίου δύο δραχμὰς ἢ δύο φράγκα χρυσᾶ διὰ τὸ ἐξωτερικόν.

Ἡ ἀγγελία αὕτη ἐστάλη πρὸς τοὺς κ. ἀνταποκριτὰς τῆς «Ἀναπλάσεως» πρὸς ἐγγραφὴν συνδρομητῶν.

Ἐν Ἀθήναις ἐγγράφονται συνδρομηταὶ ἐν τῇ γραφεῖῳ τῆς «Ἀναπλάσεως» ὁδὸς Καλαμιώτου 27 καὶ ἐν τῇ βιβλιοπωλείῳ τῆς «Ἐστίας».

Ἄ θ ἡ ν η σ ι τ ῆ 1 η Μαρτίου 1898.

ΤΙΜΟΘΕΟΣ ΑΝΑΣΤΑΣΙΟΥ

Προδότης τῆς Θεολογίας.
Ἱερὰς τοῦ Σωφρονιστηρίου Ἀθήρων

ΣΥΛΛΟΓΟΣ ΤΗΣ «ΑΝΑΠΛΑΣΕΩΣ»,
ΤΜΗΜΑ ΠΥΡΓΟΥ

Ἐκθεσις τῶν πεπραγμένων κατὰ τὸν μῆνα Μάρτιον.

Τὰ μέλη τοῦ Τμήματος, τὰ ἐκπληρώσαντα τὰς υποχρεώσεις των, ἀνέρχονται εἰς 315. Ἐκ τούτων 89 μὲν ἐπλήρωσαν ἐτησίαν συνδρομὴν, 169 δὲ ἐξάμησον καὶ συνεπῶς λαμβάνουσι δωρεὰν τὸ περιοδικὸν τοῦ Συλλόγου 238 μέλη.

Ἡ Ἐφορεία συνεδρίασε δις κατὰ τὸν μῆνα τοῦτον ἀσχοληθεῖσα εἰς διάφορα ζητήματα ἀφορῶντα εἰς τὰς ἐργασίας τοῦ Τμήματος.

Ἐν τῇ αἰθούσῃ τοῦ Τμήματος ἐγένοντο αἱ ἐξῆς ἡμιλῖαι: Δεκαπέντε ἡμιλῖαι ἐπὶ διαφόρων θεμάτων ἐκ μέρους τοῦ ἀπεισευμένου τοῦ Συλλόγου κ. Μιχ. Γαλανοῦ. Ἡ συρροὴ τοῦ πλήθους ἀμφοτέρων τῶν φύλων κατὰ τὰς ἡμιλίας ταύτας ὑπῆρξεν ὄλιγος ἑκτακτος.

Μία ἡμιλία περὶ νηστείας ὑπὸ θρησκευτικῆν ἐποψίν ἐκ μέρους τοῦ κ. Κωνστ. Σκελλαρίου ἱατροῦ.

Μία ἡμιλία περὶ τῆς ἱστορίας καὶ τῆς ἐρμηνείας τοῦ τροπαρίου τῆς Κασσιανῆς ἐκ μέρους τοῦ κ. Παρασκ. Νικολοπούλου, Σχολάρχου.

Κατὰ τὴν 25ην Μαρτίου, ἡμέραν τοῦ Εὐαγγελισμοῦ,

ἐξεφώνησε τὸν πανηγυρικὸν ὁ ἀδισεικώτατος ἱερεὺς Ἀνδρέας Πικαποστόλου· ὁ δὲ δικηγόρος κ. Γεώργιος Χρονόπουλος ἀπήγγειλε ποιῆμα, ἐν ᾧ ἔλαβεν ὑπόθεσιν μίαν σκηνὴν τοῦ πολυμικροῦ βίου τοῦ 1821 καὶ μίαν τοῦ πολυμικροῦ βίου τοῦ παρελθόντος ἔτους. Τίλος ὁ μικρὸς μαθητὴς τοῦ Δημοτ. Σχολείου Πολύμερος Μοσχολίτης, χαριτωμένον παιδάκι, ἀπήγγειλεν ἐξόχως ὀραϊότατον ποιῆμα ἀφορῶν εἰς τὴν σημερινὴν ἔθνικὴν κατάστασιν, τὸ ὁποῖον συνείκησε μέχρι δακρύων τὸ ἀκροατήριον.

Ἐν Πύργῳ τῇ 2ῃ Ἀπριλίου 1898.

Ὁ γραμ. τῆς Ἐφορείας
Πέτρος Πιερρόπουλος.

ΠΟΙΚΙΛΑ

Ἡ Α. Υ. ὁ διάλογος Κωνσταντίνος, ἡ Α. Υ. ἡ πριγκίπισσα Σοφία καὶ ὁ βασιλόπουλος Γεώργιος μεταβιβάζουσιν εἰς Ἑυρώπην πρὸς ἱπισκοπὴν τῶν Ὑψηλῶν αὐτῶν συγγενῶν.

— Ὁ Γραμματεὺς τῆς «Ἀναπλάσεως» κ. Τιμόθεος Ἀταστασίου πάσχων ἀπὸ δέκα ἡμερῶν ἐκ βρογχίτιδος, ἠναγνάσθη νὰ διακόψῃ πᾶσαν ἐργασίαν, κατ' ἀκολουθίαν καὶ τὰς ἐν ταῖς λαϊκῶν σχολαῖς Ἀθηνῶν καὶ Πειραιῶς ἡμιλίαις του. Θὰ ἐπαναλάβῃ δὲ ταύτας, Θεοῦ εὐδοκούντος, μετὰ τὴν ἀνάρρωσίν του.

— Τὰ μαθήματα τῶν λαϊκῶν σχολῶν τῆς «Ἀναπλάσεως» διεκόπησαν ἔνεκα τῶν ἱσπερινῶν ἐν τοῖς ναοῖς ἀκολουθίῶν τῆς μεγάλης ἑβδομάδος, ἐπανελήφθησαν δὲ ἀπὸ τῆς δευτέρας τῆς Διακαινησίμου. Τῇ Τρίτῃ 7 Ἀπριλίου παρίστη, ἡμιλοῦντος ἐν τῇ Ἀ' Λαϊκῇ Σχολῇ τοῦ κ. Κ. Διαλησημα, καὶ ὁ σεβ. Μητροπολίτης Ἀθηνῶν κ. Προκόπιος. Μετὰ τὸ τέλος τοῦ λόγου, ἱεραβέντων πάντων τῶν παρισταμένων, ὁ Πρωιεράρχης ἠλόγησεν αὐτοὺς, κατέδειξεν ἡμιλόγησας τὰς ὠφελείας ἀτομικὰς καὶ κοινωνικὰς, αἵτινες ἱπέρχονται ἐκ τοῦ ἔργου τῆς «Ἀναπλάσεως», καὶ προέτρεψε πάντας, ἵνα ὄχι μόνον αὐτοὶ παρίστανται εἰς τὰ μαθήματα, ἀλλὰ καὶ τοὺς συγγενεῖς καὶ φίλους καὶ γνωστούς προτρέπωσι νὰ συμπαρίστανται. Οἱ λόγοι τοῦ Σεβασμιωτάτου ἠκούσθησαν μετὰ πολλῆς προσοχῆς καὶ εὐλαθείας καὶ κατηνυχαρίστησαν πάντας. Τὰς εὐχαριστίας των ἐκφράζουσιν εἰς τὴν Α. Σ. καὶ οἱ περὶ τὴν «Ἀναπλάσιν», διὰ τὴν ἰνίσχυσιν τὴν παρεχομένην ὑπ' αὐτοῦ εἰς τὰ ἔργα τοῦ Συλλόγου.

— Τὸν σεβ. Μητροπολίτην προέπεμψαν μέχρι τῆς Μητροπόλεως ἀπελθόντα ἐκ τῆς Ἀ' «Ἀναπλαστικῆς Σχολῆς» ὁ περιπεδημῶν ἐνταῦθα καθηγητὴς ἐν Κωνσταντινουπόλει καὶ ἐκ τῶν πρώτων μελῶν καὶ συνεργατῶν ἐν τῇ «Ἀναπλάσει» κ. Λουῖζος Ἡλιοῦ καὶ ὁ κ. Διαλησημας. Ἡ Α. Σ. ἐξέφρασε τὰς ἐκ τῆς χριστιανικῆς διδασκαλίας καλὰς του ἐντυπώσεις καὶ εἶπεν ὅτι ἡμοῖας διδασκαλίας ποιοῦσι οὐ μόνον κατὰ τὰς κυριακάς ἀλλὰ καὶ κατὰ τὰς ἐργασίμους ἡμέρας δεκάδες ἐξόχων καθηγητῶν ἀνὰ ἐκάστην τῶν πόλεων τῆς Γερμανίας, εἰς τὰς διδασκαλίας δὲ ταύτας ὀφείλεται ὁ ἐξευγενισμὸς, ἡ ἡμέρωσις καὶ τὸ πλεῖστον τῆς προόδου τοῦ λαοῦ ἐκείνου. Ἐκφράσας δὲ καὶ πάλιν τὰς εὐαρεσκείας του διὰ τὸ ἔργον τῆς «Ἀναπλάσεως», ὑπέσχετο πρόθυμον πᾶσαν τὴν ἐξ αὐτοῦ ἐξαρτημένην ἰνίσχυσιν.

— Ἐκδηλώσαντος τοῦ σεβασμιωτάτου Μητροπολίτου τὴν ἐπιθυμίαν τοῦ νὰ ἀκούσῃ ἡμιλοῦντα καὶ τὸν καθηγητὴν κ. Λουῖζον Ἡλιοῦ, ὄρισθη ἡ ἑσπέρα τῆς Παρασκευῆς

10 Ἀπριλίου, ὅπως κατὰ ταύτην ἡμιλόγησθαι ὁ διαπρεπὴς καθηγητὴς Κωνσταντινουπόλεως, εὐτίνος γνωστὰ τὰ εὐσεβῆ καὶ ἱστορικῶν συγγράμματα καὶ ὁ Ζήλος ὑπὲρ τοῦ θεοῦ λόγου καὶ τῆς διαδόσεως αὐτοῦ, ὑπὲρ ἧς ὄρα μετὰ πολλῆς ἱπιτυχίας ἐν Κωνσταντινουπόλει συμπράττων μετὰ τῶν ἡγετῶν τῆς Μεγάλης Ἐκκλησίας.

— Ὁ κ. Λουῖζος Ἡλιοῦ, ἐιπόντος τοῦ σεβ. Μητροπολίτου τὸ τί ὀφείλουσιν οἱ Γερμανοὶ εἰς τὴν χριστιανικὴν διδασκαλίαν, προσέθηκεν ὅτι καὶ οἱ Ἄγγλοι καὶ οἱ Ἀμερικανοὶ ὄχι μόνον αὐτοὶ ἡμιλογοῦσιν εἰς τὰς ἡθικὰς καὶ πνευματικὰς καὶ πολιτικὰς προόδους των ὀφείλουσιν εἰς τὸ ἀσθεῖνος παρ' αὐτοὺς γινόμενον εὐαγγελικὸν κήρυγμα, ἀλλὰ καὶ οἱ Γάλλοι περὶ τῶν μεγάλων τούτων ἰθὺν κρίνοντες ἡμοῖας ἀποφαίνονται. Γνωρίζων δὲ τὴν προθυμίαν τῶν Ἀμερικανῶν εἰς τὸ νὰ δαπανῶσιν ὑπὲρ τοῦ θεοῦ λόγου, εἶπεν ὁ κ. Ἡλιοῦ, ὅτι ἐν παρίστατό τις τῶν πλουσίων ἐκείνων ἀνθρώπων εἰς τὴν ἱσπερινὴν ταύτην ἡμιλίαν ἐν τῇ λαϊκῇ σχολῇ τῆς «Ἀναπλάσεως», δὲν θὰ ὄκνηι νὰ διαθήσῃ ἑκατομμύριον δλον ὑπὲρ τῶν ἰθνηρελῶν ἔργων τοῦ Συλλόγου τούτου. Ὁ σεβ. Μητροπολίτης συναμολόγησεν.

— Οἱ ἑσποροὶ τοῦ Ἀναπλαστικοῦ Τμήματος Πειραιῶς ἔδωκαν δι' ἀρκετὰ σαφοῦς δημοσιεύματα τὴν κατάλληλον ἀπάντησιν εἰς τοὺς λαβόντας τὴν εὐγενῆ καλωσύνην νὰ ἐκδηλώσωσι τὴν πικρίαν των κατὰ τοῦ θεοῦ αὐτῶν Ζήλου. Ἡ ἀπάντησις ἐδημοσιεύθη ἐν τοῖς «Καιροῖς» καὶ «Ἀκροπόλει».

— Κωλυομένων εἰς συγκρότησιν τῆς Ἱερᾶς Συνόδου τοῦ Οἰκουμηνικοῦ Ὁρόνου, εἰς ἣν ἐκληρώθησαν, τῶν σεβασμ. Μητροπολιτῶν Νικομηδείας, ἔνεκα ἀσχολιῶν του ἐν τῇ ἐπισκοπῇ αὐτοῦ, καὶ τοῦ πανιερ. Κασσανδρείας, ἔνεκα ἀσθενείας, ἡ Ἱερὰ Σύνοδος Κων/πόλεως προίβη εἰς τὴν ἀντικατάστασιν τούτων, διορίσασα κατὰ τὸ Συνταγματικὸν τὸν σεβ. Μητροπολίτην Ρόδου καὶ τὸν σεβ. Μητροπολίτην Σερβίων καὶ Κοζάνης. Οὕτω συμπληρωμένη ἡ Ἱερὰ Σύνοδος ἀπαιρτίζεται ἐκ τῶν ἐξῆς Σεβ. Μητροπολιτῶν: Δέρκων Καλλινίκου, Ἀμασείας Ἀνθίμου, Πισιδείας Γερασίμου, Ρόδου Κωνσταντίνου, Βιζύης Ἱεροθέου, Σαζαγαθευπόλεως Παρθενίου, Σάνθης Ἰωακείμ, Σκοπιῶν Ἀμβρόσιου, Καλλιδίας Γερασίμου, Προκοπίνης Βενεδίκτου, Κώου Καλλινίκου καὶ Σερβίων καὶ Κοζάνης Κωνσταντίνου. Τὴν ἰσηγητικὴν ἱπιτροπείαν ἐν τῇ Ἱερᾷ Συνόδῳ ἀποτελοῦσιν οἱ Σεβ. Πισιδείας Γεράσιμος, Σκοπιῶν Ἀμβρόσιος καὶ Σάνθης Ἰωακείμ.

— Ἐν τῇ Πειραικῇ ἐπαρχίᾳ Οὐρμιά 15,000 Ευροχάλδαιοι ἠπάσθησαν τὴν ὀρθοδοξίαν. Ἡ ἔκωρσις τοῦ ἱπισκόπου αὐτῶν ἐτελέσθη πανηγυρικῶς ἐν τινὶ ἐκεί μνη. Τὸ σπουδαῖον γινόμεν ὀφείλεται εἰς τὸν Ρῶσον ἐπισκοπον Ἰωάνν, πρὸς ὃν ὁ Τσάρος ἀπηύθυνε συγχαρητήρια. Τοιοῦται ἱπισκοποὶ εἶναι καὶ δύναται νὰ κληθῶσιν ἀληθεῖς παιμέναι τῆς Ἐκκλησίας τοῦ Χριστοῦ.

— Τὸ μυστήριον τῆς ἐξομολογήσεως ἱτέτος ἠσκήθη μετὰ περισσοτέρας ἐπιμελείας. Μόνον ἐν ταῖς φυλακαῖς Συγκροῦ μετέσχον τῶν ἀχράντων μυστηρίων 150 κατάδικοι.

— Μεθ' ὅλην τὴν κακοκαιρίαν ἱτέτος περὶ τὰς 25,000 προσκυνητῶν ἱπισκέψθησαν τὴν ἐν Τήνῳ πανήγυριν. Εἰς 56 δὲ χιλιάδας συμπροσύνται εἰς εἰς χρέμα καὶ ἀναθήματα εἰσπράξεις τοῦ ναοῦ.

— Ἐν Μήδειαις πλησίον τοῦ εἰς τὸν Εὐξείνου πόντον βίντος ποταμοῦ Λέβητος ἀνευρίθη ναῖκος λαξευτὸς ἐν πέτρῳ μήκους 6,12 μετρ. πλάτους 3 μέτρων καὶ ὕψους 2,66 μ. Ἐν τῷ μέσῳ αὐτοῦ εἰς βάθος 0,70 μ. καίται δεξικαμένη, ἀναβλύουσα ὄλιγον ὕδωρ. Ἐναντι τῆς εἰσόδου καὶ ἐν τῷ τελεῶ ὑπάρχει λάρναξ εἰς νίψιν πιθανῶς τῶν προσκυνητῶν πλάτους 0,50 μ. καὶ ὕψους κοιλότητος 0,40 μ. Εἰς τὸ εἶρημα ἀποδίδεται σπουδαία ἀρχαιολογικὴ σημασία.

— Ὁ Ἰησοῦιτῆς Πάδιτσις ἐν Τεργεστῇ ὠμίλησε κατὰ

τοῦ σοσιαλισμοῦ. Οἱ ἐργατικὲς σοσιαλισταὶ ἐξηγήθησαν ἐκ τούτου καὶ προίβησαν εἰς διαδήλωσιν κατὰ τῶν Ἰησοῦιτῶν· μετὰ κόπου δὲ πολλοῦ ἡ ἀστυνομία ἠδυνήθη νὰ καταστείλῃ τὴν ἐξέγερσιν τοῦ ὄχλου καὶ νὰ προλάβῃ τὰς ἐκ τούτου κακώσεις, ἀφοῦ ἐπλήγωσε διὰ τῆς λόγγης πολλοὺς.

— Τὸ εὐαγγελικὸν σοσιαλιστικὸν συνέδριον θὰ συνέλθῃ πῆμπτῃν ἡδὴ φορᾶν ἐν Βερολίνῳ κατὰ τὴν ἑβδομάδα τῆς πεντηκοστῆς, ἵνα συζητήσῃ τὴν θέσιν τοῦ Λουθηροῦ ἐν σχέσει πρὸς τὸ σοσιαλιστικὸν ζήτημα τῆς ἐποχῆς του, τὴν ἐνεστάσαν καὶ μέλλουσαν διοργανώσιν τῶν ἐργατῶν καὶ περὶ τῆς θρησκευτικῆς καὶ ἠθικῆς ἀγωγῆς τῶν βιομηχανῶν.

— Ἡ Κυριακὴ ἀργία ἔχει νομοθετηθῆ ἐν τῇ κοινῇ ὑπὸ τῶν Ἀποστολικῶν καὶ Συνοδικῶν κανόνων καὶ ὑπὸ τῆς ἱερᾶς Παραδόσεως. Κατὰ δὲ τὸ 2 ἄρθρον τοῦ Συντάγματος, ὡς ὀρθῶς παρτηρεῖ ἐν τῇ Νεμικῇ ὁ νομομαθὴς καὶ Η. Λιακόπουλος, ἀπαρασάλευτον κύρος ἔχουσιν οἱ ἐν ἱεροῖς Ἀποστολικοῖς καὶ Συνοδικοῖς Κανόνας καὶ αἱ ἱερὰ παραδόσεις. Ἐν τούτοις εἰ ἡμέτεροι νομοθέται δὲν ἰθιῶρησαν ἔξω τῆς πατρικῆς αὐτῶν μερμνης νὰ συμμορφωθῶσι πρὸς τὴν Συνταγματικὴν ταύτην βήτραν· διότι καὶ οὐδέποτε σπουδαίως ἱσκέψθησαν περὶ τῆς θρησκευτικῆς ἀγωγῆς τοῦ ἔθνους, ἐξ ἧς κυρίως ἐξαρτᾶται ἡ πρόοδος καὶ σωτηρία τούτου. Ἐνταῦθεν καὶ αἱ προσπάθειαι τῆς ἀστυνομίας εἰς ἐπιβολὴν τοῦ ἀρίστου τούτου μέτρου εὐρίσκουσιν ἱκανὰ κωλύματα· διότι ἔχει νὰ παλασθῇ αὕτη κατὰ κακῶς ἱνεουμένης ἱσηγορίας δι' ἀπλής ἀστυνομικῆς διαταγῆς. Τὸ πρᾶγμα ἀπαιτεῖ ἱπιμονήν, ὑπομονήν καὶ σύνεσιν, καὶ θὰ κατορθωθῇ. Ἡ συνήθεια θὰ γείνη ἔξις. Ἄξια δὲ ἐπαίνου θὰ εἶναι ἡ ἀστυνομία, ἵαν δὲν ὑποχωρήσῃ πρὸ τῆς πείσμονος διαγωγῆς ὀλιγῶν κακοανατετραμμένων. Ἄλλὰ καὶ τὰ δικαστήρια ὀφείλουσι νὰ συντρέξωσι ταύτην. Μόνοι ἡμεῖς ἐν τῷ πέπολιτισμῷ κόσμῳ τηροῦμεν τοιαύτην θρησκευτικὴν ἀνυπατάειαν.

— Πολλὰ δὲ ὑπέστησαν τὰ ἀστυνομικὰ ὄργανα ἐν τῇ ἐξασκήσει τοῦ καθήκοντός των κατὰ βαρβαροῦ ἰθιμου πυροβολισμῶν ἐν ταῖς ἀγίαις ταύταις ἡμέραις. Ἐν Κορώνῃ ἐγένετο μάλιστα καὶ στάσις κατὰ τῆς Ἀστυνομίας. Τὰ δὲ ὅματα τῶν πυροβολισμῶν ἐνταῦθα τε καὶ ἄλλαχού εἶνε πολλὰ. Ὁ Χριστὸς ἀνίστη κενώσας τὸν Ἄδην καὶ ἡμεῖς ἀγωνίζομεθα νὰ πληρώσωμεν τὸ κενὸν τούτο!

— Πᾶσαι αἱ ἐπιστολαὶ ἀπλαῖ ἢ συστημέναι σχέσιν ἔχουσαι μετὰ τὸ φύλλον τῆς «Ἀναπλάσεως» πρέπει νὰ διευθύνωνται πρὸς τὸν ἀρχιμ. κ. Τιμ. Ἀναστασίου, γραμματεῖα τοῦ Συλλόγου καὶ ἀναπληρωτὴν τοῦ κ. Γαλανοῦ, ἀπεσταλμένου εἰς τὸ ἐν ταῖς ἐπαρχίαις κήρυγμα.

— Οἱ ὀφείλοντες συνδρομὰς τῆς «Ἀγάπης» παρακαλοῦνται νὰ πῆμψωσιν αὐτὰς εἰς τὴν «Ἀναπλάσιν», μετ' ἧς ἡ «Ἀγάπη» συνεχωνεῖθῃ.

— Ἡ ἐξήγησις εἰς τὰ Κυριακὰ Εὐαγγέλια παρὰ Μ. Γαλανοῦ εἰς 2 τόμους τιμωμένη δρ. 5 πωλεῖται εἰς τὸ βιβλιοπωλεῖον τοῦ κ. Μ. Σαλιβέρου, πρὸς ὃν ἄς ἀπευθυνθῆ ὁ θέλων νὰ προμηθευθῇ τὸ λαμπρὸν τούτο τοῦ κ. Γαλανοῦ βιβλίον.

ΟΙ ΔΙΔΑΞΟΝΤΕΣ
Εἰς τὰς Λαϊκὰς Σχολὰς «Ἀναπλάσεως»,
ΚΑΤΑ ΤΗΝ ΠΡΟΣΕΒΗ ΒΕΒΛΟΜΑΔΑ

Εἰς τὴν Α' ἐν Ἀθήναις παρὰ τὴν Ἱερὰν Σύνοδον 3—8 μ.μ.

Κυριακῇ	12	Ἀπριλίου Π. Δουληγέρης ἀρχιμ.
Τετάρτῃ	15	» Δ. Πικαδόπουλος.
Σαββάτῳ	18	» Κ. Διαλησημας.

Εἰς τὴν 13' ἐν Ἀθήναις ἐν τῷ νοτῷ τῆς ἁγίας
Ἐκκλησίας 55 - 56 μ. μ.
Κυριακῇ 12 Ἀπριλίου Κ. Διακλήμας.

Εἰς τὸ ἐν Πειραιεὶ Ἐπιμημα τῆς Ἀναπλάσεως
Κυριακῇ 12 Ἀπριλίου 3-4 Π. Δουκαγιέρης ἀρχμ.
Πέμπτῃ 16 » 7-8 Κ. Διακλήμας.
Σαββάτῳ 18 » 7-8 Δημ. Παπαδόπουλος.

ΚΥΡΙΑΚΟΝ ΑΠΟΣΤΟΛΙΚΟΝ ΑΝΑΓΝΩΣΜΑ
Τῆς 19ης Ἀπριλίου 1898.

Τὰ τῆς αὔριον Κυριακῆς ἀναγνώσματα βλέπε εἰς τὸ προηγουμένον φύλλον. Ἐνταῦθα δημοσιεύονται τὰ τῆς με-
σοπεντικῆς, ὅπως περιέρχονται ἰσχυρῶς εἰς χεῖρας πάντων.

Ἐκείμενον

Ἐν ταῖς ἡμέραις ἐκείναις, πληθυνόντων τῶν μαθητῶν, ἐγένετο γογγυσμὸς τῶν Ἑβραίων πρὸς τοὺς Ἰουδαίους ὅτι παρεθεωροῦντο ἐν τῇ διακονίᾳ τῇ καθημερινῇ αἱ γυναῖκες αὐτῶν. Προσκαισόμενοι δὲ οἱ δώδεκα τὸ πλῆθος τῶν μαθητῶν, εἶπον· Οὐκ ἀρεστόν ἐστιν ἡμῶς καταλείψασθαι τὸν λόγον τοῦ Θεοῦ διακονεῖν τραπέζαις. Ἐπισκέψασθε οὖν, ἀδελφοί, ἄνδρες ἐξ ἡμῶν μαρτυρομένους ἐπὶ τῇ πλήρει Πνεύματος Ἁγίου καὶ σοφίας, οὗς καταστήσομεν ἐπὶ τῆς χρείας ταύτης. Ἡμεῖς δὲ τῇ προσευχῇ καὶ τῇ διακονίᾳ τοῦ λόγου προσκαρτερήσομεν. Καὶ ἤρρεσεν ὁ λόγος ἐνώπιον πάντων τοῦ πλῆθους· καὶ ἐξελέξαντο Στέφανον, ἄνδρα πλήρη πίστεως καὶ Πνεύματος Ἁγίου καὶ Φιλίππον καὶ Πρόχορον καὶ Νικάνωρα καὶ Τιμωνα καὶ Παρμενῶν καὶ Νικόλαον, προσήλυτον Ἀντιοχείαν, οὗς ἐπέστησαν ἐνώπιον τῶν ἀποστόλων· καὶ προσετίθεισιν ἐπέθηκεν αὐτοῖς τὰς χεῖρας. Καὶ ὁ λόγος τοῦ Θεοῦ ἠθάρυνε, καὶ ἐπληθύνετο ὁ ἀριθμὸς τῶν μαθητῶν ἐν Ἱερουσαλὴμ σφόδρα· πολὺς τε ὄχλος τῶν ἰσραὴλινῶν ὑπήκουον τῇ πίστει. (Πράξ. στ' 1-7).

Ἑρμηνευτικὴ παράφρασις

Κατ' ἐκείνας τὰς ἡμέρας, ἐπειδὴ οἱ χριστιανοὶ τῶν Ἱερουσαλῶν ἐπληθύνοντο, ἠγέρθησαν παράπονα καὶ γογγυσμοὶ τῶν ἐλληνογλώσσων Ἑβραίων ἢ ἑβραϊσθησάνων Ἑλλήνων, οἱ ὅποιοι ἐλέγοντο Ἐ λ λ η ν ι σ τ α ι, καὶ ἐκ τῶν ὁποίων πολλοὶ εἶχον προσέλθει εἰς τὴν πίστιν. Παραπονοῦντο δὲ οὗτοι καὶ ἐγγύγων ἐναντίον τῶν ἐξ Ἑβραίων χριστιανῶν, οἵτινες ὠμίλουσαν τὴν Ἑβραϊκὴν γλῶσσαν. Τότε οἱ χριστιανοὶ τῶν Ἱερουσαλῶν εἶχον κ ο ι ν ο κ τ η μ ο σ ὀ ν η ν καὶ ἔβω κ ο ι ν ο θ ι α κ ῶ ς. Παραπονοῦντο δὲ οἱ Ἑλληνογενεῖς χριστιανοὶ, διότι παρεθεωροῦντο αἱ μεταξὺ αὐτῶν γυναῖκες εἰς τὴν καθημερινὴν διακονίαν τῶν τροφῶν. Διότι οἱ ἐξ Ἑβραίων πιστοὶ παρεθεωροῦντο ὡς προνοῶσιν ἐξ ἑαυτῶν εἰς τὴν καθημερινὴν διακονίαν τῶν χριστιανῶν καὶ διὰ τὰς μεταξὺ τῶν Ἑλληνογενεῶν χρείας γυναικῶν. Ἐνεκεν λοιπὸν τῶν παραπάνω τούτων προσετίθεισιν οἱ ἀπόστολοι τὸ πλῆθος τῶν χριστιανῶν καὶ εἶπον εἰς αὐτούς· Δὲν ἀρεσκαι ὅτε εἰς τὸν Θεὸν ὅτε εἰς ἡμᾶς τὸ νὰ ἀφίσταμεν τὸ ἔργον τοῦ κηρύγματος τοῦ θείου λόγου καὶ νὰ ἐνασχολώμεθα διὰ τὰς τροφὰς τοῦ σώματος γινόμενοι ὑπερήφανοι εἰς τὰς τραπέζας. Διὰ τοῦτο λοιπὸν παρατηρήσατε, ἀδελφοί, καὶ ὑποδείξατε ἐπὶ ἄνδρας ἀπὸ τοῦ πλῆθους σεις, τῶν ὁποίων νὰ μαρτυρηθῆναι ἢ ἰκανότης, οἱ ὅποιοι νὰ εἴνε πλήρεις ὡς οὗτος Ζηλὸν καὶ ἀπὸ χρισμάτων τοῦ Ἁγίου Πνεύματος καὶ ἀπὸ σοφίας, εἰς τοὺς ὁποίους νὰ ἀναθέσωμεν τὴν ὑπηρεσίαν ταύτην, νὰ ἐπιστάσωσιν εἰς τὴν διακονίαν τῶν χριστιανῶν. Ἡμεῖς δὲ ὅτι ἐπιμελούμεθα εἰς τὴν προσευχὴν καὶ εἰς τὸ ἔργον τοῦ κηρύγματος τοῦ θείου λόγου. Κατ' αὐτὸν τὸν τρόπον ὠμίλουσαν οἱ ἀπόστολοι, καὶ ἤρρεσεν ὁ λόγος τῶν εἰς δλον τὸ πλῆθος τῶν χριστιανῶν, οἱ ὅποιοι ἕκαστον τότε τὴν ἐκλογὴν τῶν ἐπὶ τὰς διακονίας. Οἱ δὲ ἐκλεγέντες ἐπὶ τὰς διακονίας ἦσαν ὁ Στέφανος, ἄνθρωπος πλήρης ἀπὸ πίστεως καὶ ἀπὸ Πνεύματος Ἁγίου, καὶ ὁ Φιλίππος καὶ ὁ Πρόχορος καὶ ὁ Νικάνωρ καὶ ὁ Τιμὼν καὶ ὁ Παρμενῶν καὶ ὁ Νικόλαος· οὗτος δὲ ἦτο προσήλυτος Ἀντιοχείαν, ἦτο δηλαδὴ Ἕλληνας ἀπὸ τῆς πόλεως τῆς Ἀντιοχείας, καὶ εἶχε προσέλθει εἰς τὸν Ἰουδαϊσμόν, ἀπὸ δὲ ἤκουσε τὸ κήρυγμα, ἔγινε χριστιανός. Τότε ἐπὶ αὐτοὺς παρουσιάσθη ἑμπρὸς εἰς τοὺς ἀποστόλους. Οἱ δὲ ἀπόστολοι ἕκαστον προσεχῆν καὶ ἐπέθηκεν τὰς χεῖρας τῶν ἐπάνω εἰς αὐτούς καὶ τοὺς ἐχειροτόνησαν διακόνους. Τὸ δὲ

κήρυγμα τοῦ λόγου τοῦ Θεοῦ ἐπολλαπλασιάετο καὶ προώδευε· καὶ ἐπληθύνετο πρὸς πολλὸν ὁ ἀριθμὸς τῶν χριστιανῶν εἰς τὴν Ἱερουσαλὴμ. Ἐνομιάζοντο δὲ τότε οἱ χριστιανοὶ κατὰ τὰς πόλεις ἀπὸ τῶν ἰερῶν τῶν Ἑβραίων ἐγένοντο χριστιανοὶ πιστεύοντες καὶ ὑπακούοντες εἰς τὰς ἐντολάς τῆς πίστεως.

ΚΥΡΙΑΚΟΝ ΕΥΑΓΓΕΛΙΚΟΝ ΑΝΑΓΝΩΣΜΑ
Τῆς 19ης Ἀπριλίου 1898.

Ἐκείμενον

Τῷ καιρῷ ἐκείνῳ ἐλθὼν ὁ Ἰωσήφ ὁ ἀπὸ Ἀριμαθαίας εὐσχημὸν βουλευτῆς, ὃς καὶ αὐτὸς ἦν προσεχόμενος τῆν βασιλείαν τοῦ Θεοῦ, τολμήσας εἰσῆλθε πρὸς Πιλάτον, καὶ ἤτήσατο τὸ σῶμα τοῦ Ἰησοῦ. Ὁ δὲ Πιλάτος ἐθαύμασεν, εἰ ἦδη τέθνηκε. Καὶ προσκαλεσάμενος τὸν Κεντυρίωνα, ἐπηρώτησεν αὐτόν, εἰ πόλις ἀπέθανε. Καὶ γνοὺς ἀπὸ τοῦ Κεντυρίωνος, ἐδώρησεν τὸ σῶμα τῷ Ἰωσήφ. Καὶ αγοράσας σινδῶνα καὶ καθελὼν αὐτόν, ἐπέθηκεν τῇ σινδῶνι, καὶ κατέθηκεν αὐτὸν ἐν μνηματῷ, ὃ ἦν λεηλατούμενον ἐκ πέτρας, καὶ προσεκύλισεν λίθον ἐπὶ τὴν θύραν τοῦ μνημείου. Ἡ δὲ Μαρία ἡ Μαγδαληνῆ, καὶ Μαρία Ἰωσήφ εὐεσέρουσαν τοῦ τίθεσθαι. Καὶ διαγενομένου τοῦ Σαββάτου, Μαρία ἡ Μαγδαληνῆ, καὶ Μαρία ἡ τοῦ Ἰακώβου καὶ Σαλώμῃ, ἠγόρασαν ἀρώματα, ἵνα ἐλθοῦσαι ἀλείψωσιν αὐτόν. Καὶ λίαν πρωὶ τῆς μιᾶς Σαββάτου, ἔρχονται ἐπὶ τὸ μνημεῖον, ἀνατείλαντος τοῦ ἡλίου, καὶ ἔλεγον πρὸς ἑαυτάς· Τίς ἀποκυλίσει ἡμῖν τὸν λίθον ἐκ τῆς θύρας τοῦ μνημείου; Καὶ ἀναβλέψασαι, θεωροῦσιν ὅτι ἀποκυλίσται ὁ λίθος· ἦν γὰρ μέγας σφόδρα. Καὶ εἰσελθοῦσαι εἰς τὸ μνημεῖον, εἶδον νεανίσκον καθήμενον ἐν τοῖς δεξιοῖς, περιβεβλημένον στολὴν λευκὴν, καὶ ἐξεθαμβώθησαν. Ὁ δὲ λέγει αὐταῖς, Μὴ ἐκθαμβώσθε· Ἰησοῦν ζητεῖτε τὸν Ναζαρετῶν τὸν ἐσταυρωμένον; Πιθίρη, οὐκ ἔστιν ἕδω· ἴδε ὁ τόπος, ὅπου ἔθηκαν αὐτόν. Ἀλλ' ὑπάγετε, εἰπατε τοῖς Μαθηταῖς αὐτοῦ καὶ τῷ Πέτρῳ, ὅτι προύγει ἡμῖς εἰς τὴν Γαλιλαίαν· ἐκεῖ αὐτὸν ὄψεσθε, καθὼς εἶπεν ὑμῖν. Καὶ ἐξελθοῦσαι ταχύ, ἔφυγον ἀπὸ τοῦ μνημείου· εἶχε δὲ αὐτὰς τρόμος καὶ ἔκστασις, καὶ οὐδενὶ οὐδὲν εἶπον· ἐφοβοῦντο γάρ. (Μαρ. ιε' 45-47 καὶ ιστ' 1-8.)

Ἑρμηνευτικὴ παράφρασις

Κατ' ἐκείνον τὸν καιρὸν ὁ Ἰωσήφ, ὅστις πατρίδα εἶχε τὴν Ἀριμαθαίαν, ὅστις ἦτο βουλευτῆς ἐν ἑαυτῷ, καὶ ὅστις καὶ αὐτὸς περιέμενε ὅτι κατὰ τοὺς προφήτας ὁ Θεὸς ἤθελε στείλῃ ἐνώθεν τὸν Μεσίαν, διὰ νὰ ἰδρῶσιν νέαν εἰς τὸν κόσμον βασιλείαν θεῖαν, ὁ Ἰωσήφ αὐτὸς ἐτόλμησεν καὶ παρουσιάσθη εἰς τὸν Πιλάτον, καὶ ἐζήτησεν ἀπὸ αὐτοῦ τὸ σῶμα τοῦ Ἰησοῦ. Ὁ δὲ Πιλάτος ἐθαύμασε πῶς τόσον ταχέως εἶχεν ἀποθάνῃ. Καὶ προσεκάλεσε τὸν ἐκατόνταρχον· καὶ τὸν ἐρωτήσεν ἂν πρὸ πολλῆς ὥρας ἀπέθανεν. Ἀπὸ δὲ ἐλάβε πληροφωρίαν ἀπὸ τῶν ἐκατόνταρχων, ἔκαμε χάριν εἰς τὸν Ἰωσήφ καὶ τοῦ παρεσχέθη τὸ σῶμα. Ὁ δὲ Ἰωσήφ ἠγόρασε σινδῶνα καὶ ἀποκαθήλωσεν τὸ σῶμα καὶ τὸ ἐτύλιξε μετὰ τὴν σινδῶνα καὶ τὸ ἔβαλεν ἐντὸς μνημείου, τὸ ὁποῖον ἦτο λαξευμένον εἰς βράχον, καὶ προσεκύλισεν λίθον ἐπὶ τὴν θύραν τοῦ μνημείου. Ἡ δὲ Μαρία, ἥτις εἶχε πατρίδα τὰ Μαγδαλα, καὶ ἡ ἄλλη Μαρία, ἥτις ἦτο μήτηρ τοῦ Ἰωσήφ, ἔβλεπον ὅτι ἐκεῖ τίθεται. Καὶ ἀπὸ ἐπίσεως τοῦ Σαββάτου, ἡ Μαγδαληνῆ Μαρία καὶ ἡ Μαρία ἡ μήτηρ τοῦ Ἰακώβου καὶ ἡ Σαλώμῃ ἠγόρασαν ἀρώματα διὰ νὰ ἔλθωσι νὰ ἀλείψωσι τὸ σῶμα τοῦ Ἰησοῦ. Καὶ πρὸς πρωὶ τῆν Κυριακὴν φθάσαν εἰς τὸ μνημεῖον, ὅτε ἀνέτειλεν ὁ ἥλιος, καὶ ἔλεγον μεταξὺ τῶν· Τίς θὰ μᾶς ἀποκυλίσει τὴν πέτραν ἀπὸ τῆν θύραν τοῦ μνημείου; Καὶ ἐκύτταξαν καὶ βλέπουν ὅτι ἡ πέτρα ἦτο κυλιμένη· ἦτο δὲ πολὺ ἡμεγάλῃ πέτρα. Καὶ ὅτε εἰσῆλθον εἰς τὸ μνημεῖον, εἶδον ἕνα νέον, ὅστις ἐκάθητο πρὸς τὰ δεξιὰ, καὶ ἦτο ἐνδεδυμένος μετὰ ἄσπρα φορέματα· καὶ ἐτρόμαξαν καὶ ἐθαμβώθησαν. Ὁ δὲ νέος λέγει εἰς αὐτάς· Μὴ τρομάξετε καὶ μὴ ὑπερήφανοί· ζητεῖτε τὸν Ἰησοῦν, τὸν ἀπὸ τῆν Ναζαρέτ, τὸν ὁποῖον εἶχον σταυρώσῃ; Ἀναστήθη, δὲν εἶνε ἕδω, ἰδοὺ εἶνε κενὸς ὁ τόπος ὅπου τὸν ἔβαλαν. Ἀλλὰ πηγαίνετε, εἰπατε εἰς τοὺς μαθητάς του καὶ εἰς τὸν Πέτρον ὅτι σᾶς περιμένει εἰς τὴν Γαλιλαίαν· ἐκεῖ θὰ τὸν ἴθῃτε, καθὼς σᾶς ὑπέσχεθη. Αἱ γυναῖκες τότε ἐξῆλθον ταχέως καὶ ἔφυγον ἀπὸ τοῦ μνημείου· ἦσαν δὲ τρομαγμέναι καὶ ἐκστατικαί· καὶ εἰς κείνας δὲν εἶπον τίποτε· διότι ἐφοβοῦντο.

Κ. Α. Διακλήμας